

Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

—
Türk
Edebiyatı
Öykü
—

AH BE

MELEK

MÜGE İPLİKÇİ

Müge İplikçi, İstanbul'da doğdu. Kadıköy Anadolu Lisesi'nden sonra İstanbul Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. İstanbul Üniversitesi Kadın Sorunları ve Araştırma Bölümü'nden ve The Ohio State University'den iki ayrı yüksek lisans derecesi aldı. *Perende* (1998) ile başlayıp *Kalpden Seven İnsanlar* (2020)'a kadar uzanan yoğun bir edebiyat serüveni var. Bu yolculuk esnasında çok sayıda öykü, roman, inceleme ve röportaj kitabı kaleme alan İplikçi'nin kitapları bugüne kadar birçok dile çevrildi ve ödüller kazandı. Ayrıca çocuk ve gençler için de yazmaktan büyük keyif alan yazar, *Uçan Salı* ile başlayan serüvenine en son *Günaydın Bendi*'yi ekledi. Türkiye PEN Kadın Yazarlar Komitesi başkanlığını iki dönem sürdüren İplikçi, Medyascope TV'de "Zeytin Dalı" ve "Sabun Köpüğü" programlarını sunmaya devam ediyor. Ayrıca çevrimiçi "Mikroscope" dergisinin de yayın yönetmeni.

DOĞAN YAYINLARI TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Biz Orada MutluYduk

AH BE MELEK

Yazan: MÜge İplikçi

Editör: Aslı Güneş

Yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Ağustos 2023 / ISBN 978-625-6843-64-6

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Yeşim Ercan Aydın

Kapak illustrasyonu: Ezgi Yılmaz

Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1

Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2

34310 Haramidere-İstanbul

Tel. (212) 412 17 00

Sertifika no: 44452

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Ah Be Melek

Müge İplikçi

İçindekiler

İyilik Meleği	13
Kanadı Kırık Melek.....	19
Fani Melek.....	23
Bir Canlı Kaç Kere?	29
66. Sone	35
Üç Yaşın Yası	41
Karadelik	47
Cennet Dediğin.....	53
Hayatlardan Hayat Beğen	57
Karagöz Kaptan.....	67
Hale, Jale ve Bütün Mahalle	73
Hırsız	77
İstibdat Günleri	85
Salih	93
Kalb-i Viranım Yanıyor	101
Benim Halam Bir Melek.....	109
Çamsakızı Çoban Armağanı	117

Mia'ya...
Bir meleğin kanatlarına benzeyen dostluğu için.

“Kâinatın hikâyesini yakında bir bütün olarak öğrenebilir, esrarını koruyan karadelikleri ve nötron yıldızlarını daha iyi anlayabiliriz.”

Karadeliklere dair yapılan bilimsel açıklamalardan biri.

İyilik Meleği

Tozlu bir yoldan geçip sana geliyorum.

Otuz beş yaşına henüz girdim. Geçen gün beş yıllık sevgilimi kardeşim deyip durduğu iş arkadaşıyla bastım. şehirli ve kederliyim. Bahanem kaçmak. Mesleğim ne iş olsa yaparım cinsinden bir şey. Aslında psikoloğum ama mesleğimi yapmıyorum. İdealist ve fkeliyim; üç dil biliyorum. Güzelce sayılırım, salaş bir bakımlılığı seven, kafası attı mı giden biriyim. yk denemelerim var. şiiri de seviyorum. Az buçuk gitar alıyorum. Babamla annem ben kkken ayrılmışlar. Annem Alzheimer. Bakımevinde kalıyor. Beni tam olarak tanımıyor ya da tanımazdan geliyor. Bu farkı hiç bilemeyeceğim. Buraya bir sosyal hizmet memuru olan arkadaşım vasıtasıyla geldim.

Sense bu olup bitene, benim bu halde buralara gelişime aldırıyor gibisin. Aklın alı ırpı üzerinde saatlerdir pişirdiğin ayda. Dem böyle bir şey. Neredeyse durarak pişeceksin. aydanlık da çaydanlık ha. İş, ateşe değdiği emayesinin her yerini kara bir yazđı gibi sarmış. Zaman da böyle bir şey aslında. Durarak ilerliyor, durarak iz bırakıyor.

İşaretle anlaşıyoruz. Bana da ver bakalım o aydan. Aldır-mama halini sürdürerek yaşam izi ve çay dolu eski, kulpsuz bir fincanı elime tutuşturuyorsun. Sıcak. Tenekemsi fincanın

içinde yüzen suratıma bakıyorum. Dünden beri on yaş yaşlanmış, eskimiş, tanımadığım bir surat bu. Dün dedim ya, dünden beri yoldayım.

Dün. Dün, zamanı aşan bir kelime. Çok eski bir yolculuk artığıyım sanki.

Sen?

Sen çocuksun.

Erkencecik büyümüş bir oğlan. Ellerinin toparlaklığı olmasa yaşlı, yapraksız, inatçı, kel bir ağaç olduğunu bile düşünebilirim.

O halde taşların üzerine çıkıp oturuyoruz.

Taşların arkasından yükselen keskin çiş kokusuna aldırımıyorsun. Ben de, mecburen.

Karşımızda bir çöl denizi. Arada kül rengi çadırların kukuletalarını hoplatıp duran geç yaz rüzgârı. Ateşli, tozlu, eski.

Aramızda o ana değin hiçbir dil yok. Dil yok ve diğer kânitler da.

Sonra birden değişiyor kader!

Toz toprak içerisinde bir adam bu. Yanımıza tesadüfen gelen bir çevirmen de. Aynı zamanda bir fotoğrafçı da. De'ler ve da'larla yüklü biri (öyle oldu da, böyle dedi de...) Yorulmuş, dinlenecek, soluklanacak biraz.

On gündür buralardaymış. Bez bir mendil çıkarıyor cebinden, bu zamanda bez mendil ne iş be diye düşünüyorum. O ise terli ve tozlu alnını siliyor usul usul. Bunu fırsat bilip onun aracılığıyla konuşmaya başlıyorum kesik kesik, hızlı hızlı. "Çocuğa soracağım sorular var" diyorum. "Rahat mıymış, karnı tok muymuş, en çok neyi özlüyormuş?"

Kendim de inanamıyorum sesime. Bu ne hız! Bu ne "acar gazetecilik" halleri. Anlat bakalım... Ne hissediyorsun? Çok mu iyi hissediyorsun yoksa az mı iyi hissediyorsun; az iyi hissediyorsan neden az iyi hissediyorsun?

Bunları elbette sormuyorum. Bu soruların herhangi birinin benim tarafımdan sorulacak olması fikri bile beni dehşete düşürüyor.

O zaman bana bakıyorsun. Her birine, sanki sormuşum gibi neredeyse aynı hızla cevap veriyorsun. Nispet verircesine, oyun oynarcasına benimle.

Rahatmışsın.

Karnın tokmuş.

En çok evini özleyormuşsun ama yaşıyormuşsun ya, bu da bir şeymiş. Bunları anlatırken büyüyorsun, hatta yaşlı biri oldun bile. Bu kadar çabuk mu büyünür?

Sonra hız bitiyor, birden susuyorsun. Bir bakıyorum, oh, çocuk olmuşsun yine. Deminki çaycı çocuk...

Dünya burada, bu mülteci kampının ortasındaki taşların üstünde durmuş sanki. Demiyorsun bunu ama birden susuşun bunu anlatıyor. Hafifçe öksürüyorsun. Dünyayı boşver dercesine bir öksürüş, bir mola bu, olsa olsa.

“Kaç yaşında?” diye soruyorum çevirmen adama.

“12.”

“Okula gidiyor mu?”

Şimdilik hayır.

Kış gelince belki gidecekmış. Şimdilik yaz tatilindeymiş. Ense yapıyormuş. Haylaz seni... Dalga geçiyor benimle.

Çevirmen hâlâ alnını siliyor.

Tangır tungur aramıza karışan Birleşmiş Milletler kamyonunun sesiyle irkiliyoruz sonra.

İlerideki büyük çadırın önünde uzayıp giden bir insan kuyruğunun yakınına kadar gidip küçülüyor kamyon. Üzerinde kocaman UN yazıyor. UN, UN, UN. Kuyrukta olmayan insanlar, ortalıkta kovalamaca oynayan yüzlerce çocuğa aldırmaksızın kamyonun oraya doğru koşmaya başlıyorlar.

Sen?

Onun her şeyi varmış. Baksanıza çayı bile.

Nereden buldun bunları?

Bir iyilik meleği varmış.

Mülteci kampında iyilik meleği. Neden olmasın diye düşünüyorum.

Çevirmen "İnsani yardım" diyor, kamyonun orayı göstererek eliyle. Şu ilerdeki büyük çadırın içinde dağıtılmış hepsi. "İzdiham var" diyor. "Her zaman olur zaten." Gelen yardımlar yetmiyormuş.

Bu arada "Sahi" diyor, "çayı nereden buldunuz?"

"O yaptı" diyorum.

O kim sahi?

"Adı neymiş sorsana."

Adı Ali'ymiş.

Kardeşi var mıymış?

Bir tane.

"Neredeler?"

Annesiyle birlikte cennetin oraya doğru uçup gitmişler. İki tavus kuşuymuşlar.

"Babası?"

Ooo, çok önce.

"Nasıl yani?" diyorum çevirmenin dağınık bakışlarına kitlenerek.

Çevirmen cevap vermiyor. Başı önüne düşüyor.

"Ali?"

Soru işareti dolu Ali, ünlemlerle, üç noktalı Alilere dönüşüyor. Dönüşüyor dönüşmesine de cevap hep aynı.

O tek başına kalmış.

O en cesurumuz. Teneke çayını usul usul içmeye devam ediyor. Gözleri sadece çayında.

“İyilik meleği kim, onu bulsak hiç değilse.” Sesim iyice düşüyor.

Şu ilerideki çadırın önünde çamaşır yıkayan kadınmuş.

“Ben gidip onunla konuşayım, Ali’nin öyküsünü ondan öğrenirsem sana da anlatırım” diyor çevirmen. De’li da’lı adam. Fotoğrafçı. Beyaz mendilli. Ya da sadece yorgun biri. Birkaç portre de çekermiş. Zaten şu konvoyun önünde biriken insanları da fotoğraflaması gerekiyormuş. İç geçiriyor. Bayıldı bayılacak. Ancak o hep böyle yaşayanlardan besbelli. “Durun bu arada sizi de çekeyim” diyor.

“Peki” diyoruz. Birazdan düşeceğimiz dilsizliğe bakarcasına, deklanşörü selamlıyoruz.

O fotoğrafı hiç görmeyeceğiz. Ben görsem de Ali görmeyecek besbelli.

Yine de vesikalık bir titizlikle poz veriyoruz. Yetmiyor, bir tane daha. Ee, haydi bir tane daha.

Arkamızda dünya, önümüzde dünya. Ama biz başka bir yerdeyiz. Çiş kokan taşların üzerinde öğle üzeri bir çay faslı bu.

Son dil, son görüntü bu olacak Ali’yle aramızdaki.

Bir fotoğraf dili. Bir fotoğrafa konuk olmuş görüntünün dili.

Boz renkli iki insan çay içiyor. Dünya akıyor, değişiyor.

Biz duruyoruz.

Öylece.

Hiç değişmeyen biz ve hep dönüşecek bir dünyanın karşısında; zamanlar, özneler, fiiller yer değiştirirse de, biz, hep aynı.

“Ah be dünya!”

Gökyüzünde bir melek, ovaların, dağların, nehirlerin üzerinden geçiyor; kentleri dolduran insan kalabalığına takılıyor gözü. Yeryüzündeki melekleri seyrediyor, hüzünden deliliğe, delilikten hüzne giden bir seyri var kanatsız meleklerin hayatlarının. Her hikâye bir diğerine değiyor, nesnelere ve insanlar hikâyeler arasında dolaşiyor. Meleğin yüzünde kimi zaman hınzır, kimi zaman şaşkın, kimi zaman acıklı bir gülümseme... Kanatlarının vuruşuyla hızlandırıyor dünyayı ve anlatıları.

Müge İplikçi, *Ah Be Melek*'te dünyaya hınzır bir meleğin bakışlarıyla bakıyor. İnsanların, nesnelere, mekânların bir meleğin kanadında oradan oraya taşındığı bir büyük anlatıya dönüşüyor küçük anların ve küçük insanların öyküleri.

